

ת"פ 28024/05/17 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד משה מזרחי, נינה פייגין

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 28024-05-17 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' מזרחי ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מאשימה	פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד	
נאשמים	1. משה מזרחי 2. נינה פייגין

החלטה

שאלת קבילות סרטוני מצלמות אבטחה, היא העומדת בבסיס החלטה זו.

הבקשה וטיעוני הצדדים

- נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם את עובדת גרימת מותה ברשלנות של ילדה כבת 9 בטביעה בבריכה. הנאשם 1 היה המציל בבריכה אותה שעה. הנאשמת 2 הייתה אחראית לפי הנטען על הילדה.
- במהלך שמיעת הראיות ביקשה המאשימה להגיש דיסק ובו (לכאורה) סרטונים ממצלמות האבטחה של הבריכה מיום האירוע. נטען כי הסרטונים מתעדים את אירוע הטביעה ואת מעשיו של הנאשם 1 בזמן זה.
- ב"כ הנאשם 1 התנגד להגשת הדיסק והצדדים סיכמו טענותיהם בנושא. כן הסכימו הצדדים כי בשלב זה הראיה תתקבל "על תנאי" וכי בית המשפט לא יעיין בה טרם החלטתו בשאלת הקבילות (הדיסק סומן ת/87).
- ב"כ הנאשם 1 טוען כי אין לקבל את הדיסק כראיה בשל שני נימוקים. הראשון עניינו פגם בתיעוד שרשרת המוצג (היינו הדיסק בו מצויים הסרטונים) ובכלל זה העתקתו מהֶחֶסֶן ניד (disc on key) לדיסק "רגיל" (cd), ופגם בסימון הסרטונים שהוצגו לנאשם בעת חקירתו במשטרה. הנימוק השני עניינו בתנאי הקבילות כפי שנקבעו בפסיקה, לגביהם נטען שחלקם אינם מתקיימים בענייננו, ובכלל זה הוכחת כשירותו הטכנית של האדם שהעתיק את הקבצים והיותו נעדר עניין בנושא.

5. המאשימה טוענת כי בשנים האחרונות הגשת סרטונים ממצלמות אבטחה הפכה רווחת מבלי שמגיש הראיה נדרש להוכיח את אמינות המכשיר, אלא מרכז הכובד מושם על משקל הראיה. בעניין זה נטען כי לאור התפתחות הטכנולוגיה יש לשקול את פסילת הראיה רק אם הובאו ראיות המעוררות חשש לזיופה. עוד טוענת המאשימה כי יש לקבל את הסרטון כראיה משום היותה רשומה מוסדית, כאמור בסעיף 35 לפקודת הראיות. בעניין תנאי הקבילות טוענת המאשימה כי העד קאופמן אינו עד מעוניין, הגם שנחקר כחשוד בעבירה, והוא איש בעל ידע מתאים אשר העתיק את הסרטונים ומסר אותם לידי המשטרה. בעניין זה מדגישה המאשימה כי העד מסר שהמצלמות פועלות בצורה תקינה, לא נערכו בהן שינויים וכי הסרטון הועבר למשטרה בצורה מקורית.

6. עוד טענה המאשימה כי הסרטון הוצג לנאשם, אשר אישר את התכנים הנצפים בו וזיהה את עצמו. לאור כך נטען כי אין מקום להתנגדות ההגנה לקבילות הסרטון.

דין והכרעה

7. העובדות הבאות הן הרלוונטיות לענייננו:

(-) ביום האירוע ביקשה המשטרה ממר צביקה קאופמן - מנהל הבטיחות והביטחון בקאנטרי בו אירעה הטביעה - להעתיק סרטונים ממצלמות האבטחה של הקאנטרי (להלן - קאופמן).

(-) קאופמן עשה כן ובהתאם לת/68 מסר את הסרטונים המועתקים לקצין בשם פני נדלר על גבי החסן ניד (disc on key).

(-) כיום מצוי בידי המאשימה דיסק (cd) ובו לפי הנטען מצויים הסרטונים שמסר קאופמן.

(-) עד כה לא הובאו ראיות בדבר האופן בו הגיע לידי המשטרה הדיסק וכן כיצד ועל ידי מי הועתקו אליו הקבצים מההחסן הניד.

8. להלן אבחן את טענות הצדדים משתי זוויות ראייה שונות, לאור שתי טענות המאשימה לקבילות הראיה. הראשונה, מכוח אישור הנאשם בחקירתו את נכונות הסרטון, והשנייה, לאור הטענה כי התקיימו תנאי הקבילות הקבועים בחוק, בשינויים המחויבים לאור "רוח התקופה".

אקדים מסקנה לדין ואומר כי שתי הדרכים מובילות לאותה מסקנה והיא כי יש לקבל את ת/87 כראיה על תנאי. אנמק להלן את מסקנתי.

אישור הנאשם את הנראה בסרטונים

9. אכן, בפסיקה נקבע כי לצורך קבילות סרט הקלטה (וסרטון ווידאו בכלל זה) על הצד המבקש את הגשת הראיה להוכיח כי התקיימו ששת התנאים המקדמיים, כפי שנקבעו בפסק הדין המנחה בסוגיה בע"פ 869/81 **שניר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(4) 169 (1984).

התנאים שנקבעו בעניין זה הם אלו:

" (1) המכשיר, או האמצעי האחר ששימש להקלטה, פועל כהלכה ועשוי לקלוט או להקליט את הדברים שנאמרו; (2) האדם אשר טיפל בהקלטה ידע את מלאכתו; (3) ההסרטה או ההקלטה מהימנים ונכונים; (4) בסרט ההקלטה לא נעשו שינויים בצורת הוספות או השמטות; (5) קולות הדוברים בהקלטה זוהו כהלכה; (6) הדברים נאמרו מרצונם הטוב של הדוברים" (ע"פ 4481/14 **ג'סי בראונלי נ' מדינת ישראל** (16.11.16)).

10. ואולם, בצד כללים נוקשים אלו, נקבע בפסיקה כי מקום בו נאשם מאשר בחקירתו כי הנשמע בהקלטה (או נראה בסרטון) משקף את המציאות כפי שנקלטה במכשיר ההקלטה, תתקבל הראיה כקבילה אף אם לא הוכחו תנאי הקבילות הנדרשים (ראו: ע"פ 6411/98 **מנבר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (2) 150 (2000); ע"פ 2801/95 **קורקין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 791 (1998); ע"פ 4481/14 **ג'סי בראונלי נ' מדינת ישראל** (16.11.16); להלן - "עניין בראונלי").

11. כאמור, המאשימה טוענת כי הסרטונים הוצגו לנאשם בחקירתו והוא אישרם. אכן, עיון בת/8 מגלה כי בשלב מסוים בחקירתו (ש' 193) הוצג בפני הנאשם סרטון הנחזה להיות "ממצלמות האבטחה בברכה" והנאשם אישר כי "זה הסרטון וזאת הברכה". בהמשך הנאשם זיהה את עצמו "יושב בעמדה" וכן את פעולותיו אותה עת. בהמשך אישר הנאשם כי הוא רואה "את הרגע בו טבעה הקטינה". הנאשם לא טען דבר נגד הנראה בסרטון, במובן זה שהוא אינו משקף נכונה את המציאות כפי שהתרחשה, או שהוא מבויים וכיוצב' טענות אפשריות.

12. ודוק: ת/8 הוגש ללא התנגדות ולא קיימת טענת זוטא. המסקנה המתבקשת מדברים אלו היא שהנאשם אישר (לכאורה) כי הסרטונים שהוצגו בפניו משקפים נכונה ונאמנה את המציאות כפי שהתרחשה. הנאשם אישר שמדובר בסרטונים המתעדים את הברכה מושא כתב האישום, ביום ובשעה הרלוונטיים; את העמדה בו היה בעת האירוע; את הפעילות בסמוך לברכה; ואת אירוע הטביעה עצמו. רוצה לומר, הנאשם אישר, לכאורה (שכן טרם נקבעו ממצאים בנושא ואלו יקבעו בהכרעת הדין), כי הסרטונים שהוצגו בפניו אינם מבוימים, אינם מזויפים, אינם חסרים ואינם משקפים בצורה מעוותת, או בלתי נכונה את האופן בו התרחשו הדברים במציאות.

13. מכאן, שהראיה עשויה להיות קבילה, אף אם לא יוכחו התנאים הנדרשים בפסיקה וזאת מכוח אישורו של

ואולם הסנגור טוען כי אין לדעת מה הוצג בפני הנאשם, שכן בטופס החקירה לא צוינו שמות הסרטונים וכיצב' פרטים מזהים (היינו שם הקובץ, סימון הדיסק ממנו הוצגו, או כל פרט אחר). כן טוען הסנגור שכיום מצוי בידי המאשימה דיסק (cd) בו מצויים הסרטונים שנטען שהם שהוצגו בפני הנאשם, ואילו קאופמן, כאמור, מסר לשוטרים החסן ניד.

14. טענה זו יפה וכוחה בצדה, אך מקומה בשלב הכרעת הדין. אינני יודע בשלב זה מה רואים בסרטונים, שכן הם טרם הוצגו בפני בהתאם להסכמת הצדדים. אכן, אפשר ומעיון בהם יתברר שאין כל קשר בינם לבין הדברים שאישר הנאשם, ולכן לא יהיה לאישור זה כל משקל לצורך שאלת הקבילות. אפשר גם שהנאשם יטען בעדותו (אם יבחר להעיד) טענות כאלו או אחרות בנושא, שיהיה בהן להביאני למסקנה כי לא אלו הסרטונים שהוצג בפניו. ואולם, יש לאפשר למאשימה להוכיח כי הסרטונים שמצויים בידה, הם אכן הסרטונים שהוצגו לנאשם. זאת ניתן להוכיח בדרכים רבות וברי שאין לחסום את האפשרות להוכיח זאת כבר עתה.

15. הסנגור טען גם לפגם בשרשרת המוצג, היינו שלא הוכח כיצד הגיע הדיסק לתיק החקירה וכן כיצד עברו הסרטונים מההחסן הניד (עליו הועתקו לראשונה על ידי קאופמן) לדיסק המצוי כיום בידי המאשימה. אף טענה זו כוחה בצדה, אך אינני סבור שיש מקום להידרש לנושא זה כעת, וגם מקומה של טענה זו בשלב הסיכומים, לאחר בירור האשמה. אציין בעניין זה כי דומה שאין לפנינו טענה קלאסית בדבר "שרשרת מוצג", כפי שקיימת למשל בעניין סמים, או חפץ כלשהו בעל חשיבות ראייתית שנמצא בזירת אירוע, שהרי הדיסק אינו ראיה חפצית שאת תכונותיו שלו מעוניינת המאשימה להוכיח. הדיסק אינו אלא פלטפורמה הנושאת את "המסמך" (הסרטונים) שאת תוכנו מעוניינת המאשימה להציג. אכן, לעיתים תהא חשיבות לזיהוי החפץ עצמו (הדיסק) על מנת לוודא שהסרטון המצוי בו הוא זה הרלוונטי. ואולם, לעיתים אימות הדיסק כ"חפץ" הנכון, יכול להיעשות על ידי זיהוי המסמך (הסרטון) עצמו. בענייננו (כך ניתן להניח והדברים כמובן טעונים הוכחה), מדובר בדיסק ובו סרטונים בעלי ייחודיות משלהם (היינו שתוכנם חריג ואינו דומה לתכנים אחרים), הניתנים לזיהוי במנותק מהחפץ עליו הם מצויים. ייחודיות זו ניתנת להוכחה בראיות שונות ואזכיר שקאופמן העיד שהוא מזהה את הנראה בסרטונים (שבדיסק) כמשקף נכונה את שהעתיק ממכשיר ה- d.v.r להחסן הניד.

16. לאור כך, אף אם קיימת בעיה בשרשרת המוצג (ואינני קובע כך כעת, שכן אינני נדרש לכך) אין לומר שהדבר ביא בהכרח למסקנה שלא ניתן יהיה לזהות את המוצג באמצעות ראיות אחרות (ראו בהשוואה בת"פ (ירושלים) 6105-09-16 **מדינת ישראל נ' אדם ריצ'לנד רודלנד** (6.5.18)). לכן, אין מקום להכריע בשאלה זו בשלב זה, אלא לאחר שיחשפו בפני כל הראיות ואוכל לקבוע אם אכן נפל פגם בשרשרת המוצג, או הסימון, באופן הגורם לספק כלשהו בדבר זיהוי הראיה.

17. כאן המקום להעיר כי טענת הסנגור בדבר המעבר (הלא מוסבר לשיטתו) של הסרטונים מההחסן הניד לדיסק, היא למעשה טענה הקשורה לכלל בדבר הצורך להביא את הראיה הטובה ביותר, היינו ראיית המקור. בעניין זה ברי כי ראיית המקור היא מכשיר ה- d.v.r, שאינו בידי המאשימה, ולפי טענתו של קאופמן ממנו הועתקו הסרטונים להחסן הניד, אשר אף הוא אינו מצוי בידי המאשימה כיום, אלא דיסק ובו לפי הטענה מצוי העתק נוסף של הסרטונים. למעשה

המאשימה טוענת כי היא מחזיקה בידה העתק של העתק. גם בעניין זה יהיו שמורות טענות ההגנה, אך אין מקום לפסול את הראיה כבר עתה והחלטה בנושא ראוי שתתקבל בהכרעת הדין לאחר שתיפרס בפני התמונה במלואה. עם זאת, ראיתי להעיר כי בנושא זה קבע כב' השופט שוהם בפרשת **בראונלי** כי:

"לגישתי, נוכח ההתפתחויות הטכנולוגיות, המצמצמות את הפער שהיה בעבר בין מסמך מקור להעתקו, ולאור הגמשת כללי קבילות הראיות ומתן הדגש לשאלת משקלה של הראיה, אין עוד טעם מבורר לפסול העתק של הקלטה. זאת, ככל שבעל הדין, המבקש להגישו, מצהיר כי ההקלטה המקורית אינה ברשותו, והעתק נחזה להיות העתק מהימן של אותה הקלטה. במצב דברים זה, יהא מקום לשקול את פסילת העתק ההקלטה כראיה, רק מקום בו המבקש את הפסילה, יציג ראיות קונקרטיות המעוררות חשש של ממש כי ההקלטה מזויפת. אחרת, אין לפסול את ההקלטה, על יסודו של כלל "הראיה הטובה ביותר", וזאת בלבד. אין צריך לומר, כי השגות בדבר איכות ההקלטה או מהימנותו של המקליט ילקחו בחשבון בעת קביעת משקלה של הראיה."

אכן, מדובר היה בדעת יחיד, שכן יתר שופטי הרכב לא סברו שיש מקום להידרש לשאלה בנתוני אותו מקרה, ואולם, ראוי שהצדדים יתייחסו לנושא זה במהלך שמיעת הראיות על מנת שתתקבל בהכרעת הדין החלטה על בסיס כל הנתונים הנדרשים.

18. סיכומי של דבר, אישור הנאשם את הסרטונים בחקירתו עשוי לסייע בידי המאשימה להביא לקבילותם, אף אם לא יתקיימו תנאי הקבילות הנוהגים (ראו גם ת.פ. (ב"ש) 23020-01-16 **מדינת ישראל נ' דוד מויאל** (22.11.17)). הטענות בדבר זיהוי הסרטונים, שרשרת המוצג, או כלל הראיה הטובה ביותר, יוכרעו בהכרעת הדין. די בכך על מנת להביא לדחיית התנגדות ההגנה.

ודוק: ברי שהמסקנה בפרק זה של הדיון אינה שהדיסק ת/87 קביל כראיה כבר עתה, אלא שהוא מתקבל בשלב זה על תנאי (שהרי בית המשפט צריך לעיין בתוכנו לצורך הכרעה) תוך שטענות הצדדים שמורות להן והחלטה סופית תתקבל בהכרעת הדין.

האם הוכחו תנאי הקבילות המסורתיים?

19. וכעת, לשאלה אם הוכחו תנאי הקבילות. כאמור, בעניין זה העידה המאשימה את מר קאופמן והודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה (ת/68). לגרסתו, ביום האירוע הוא התבקש על ידי שוטרים למסור העתק מהקלטת מצלמות האבטחה אשר היו מכוונות למקום האירוע. קאופמן עשה כן ומסר החסן ניד ובו העתק מהסרטונים לקצין בשם פני נדלר. קאופמן מסר בעדותו במשטרה כי לא ערך כל שינוי בסרטונים. בבית המשפט הוצגו בפניו הסרטונים המצויים בידי המאשימה כיום (היינו בדיסק) והוא אישר כי אלו הסרטונים שהוא העתיק להחסן הניד ומסר לקצין המשטרה.

20. כאמור לעיל, הפסיקה קבעה תנאים טכניים לקבילות הקלטה. הסנגור טוען כי אין ראיה לפיה קאופמן "יודע את מלאכתו" (כנדרש בתנאים אלו) שכן הוא אישר שאינו "איש מחשבים" וכן שלא קיימות ראיות לפיהן מערכת ההקלטה מוגנת מפני תקלות. עוד טוען הסנגור שמדובר במצלמות אבטחה פרטיות וקאופמן הוא בעל עניין, שכן היה חשוד אותה עת בעבירה.

21. המאשימה טוענת כי קאופמן אינו בעל עניין, הגם שהיה חשוד בביצוע העבירה (הערה: בין לבין נסגר התיק נגדו); כי ההגנה לא הצביעה על כל פגם במערכת המצלמות ולו תיאורטי; וכי הוכח שמדובר בקובץ אותנטי שלא נערך בו שינוי; שהמערכות פועלות ללא מגע יד אדם; כי העד מוסמך ויכול לבצע את הפעולה; וכי לא הייתה לאיש הזדמנות לבצע מחיקה או עריכה.

22. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים בעניין, דעתי היא שגם בפרק זה של הדיון יש להפריד בין קבילות ההחסן הניד, לבין קבילות הדיסק ת/87. בעניין זה אקדים מסקנה לדיון ואומר כבר עתה כי דעתי היא ש"הראיה" שיצר קאופמן, היינו העתקת הסרטונים ממכשיר ה-d.v.r להחסן הניד (להלן - "ההעתקה הראשונה") היא קבילה לכאורה. מודע אני שראיה זו אינה בנמצא ולכן ניתן לתמוה, מדוע יש לדון כלל בשאלת קבילותה. הנושא חשוב לדעתי לצורך שאלת קבילות הראיה שבמחלוקת, והיא הדיסק המצוי כיום בידי המאשימה ובו לפי הנטען מצוי העתק של תוכן ההחסן הניד (להלן - "ההעתקה השניה"). עוד אדגיש כי השאלה אם הדיסק שבכוונת המאשימה להגיש (ת/87) אכן כולל העתק מדויק ונכון של תוכן ההחסן הניד, היא שאלה נפרדת והיא תוכרע בהתאם לדברים שצוינו לעיל (סעיפים 15-17) ואתייחס לכך בהמשך.

23. וכעת לגופם של דברים ביחס לקבילות ההחסן הניד. לפי עדותו של קאופמן מדובר במצלמות אבטחה אשר פועלות באופן עצמאי כל העת ואין דורשות התערבות אדם. התרשמותי (הלכאורית, שכן מסקנות סופיות יובאו בהכרעת הדין) הייתה שקאופמן הפגין ידע רב בנושא המצלמות וכי הוא הגורם האחראי על המערכת במקום. הוא שקובע את הסיסמאות; הוא שמבצע שינוי בשעון המערכת לקראת שעון הקיץ; הוא שמזמין תיקונים כשנדרש; הוא בעל גישה למערכת מרחוק (באמצעות המכשיר הנייד); והוא הפגין בקיאות אף באופן פעולת המערכת (באמצעות חישן או אמצעי אחר).

24. אכן, צודק הסנגור, קאופמן אינו "איש מחשבים", ואולם אינני רואה בכך תנאי הכרחי לצורך קבילות ההחסן הניד. השאלה היא לא השכלתו הפורמאלית של האדם שביצע את הפעולה, אלא אם הוא יודע לבצע כראוי את המלאכה שביצע ואם אין חשש שבשל חוסר ידע, הוא פגע באמינות הראיה. יש לזכור שבענייננו הטענה היא שמדובר במערכת שעובדת "ללא מגע יד אדם". רוצה לומר, אין מדובר במערכת שיש להפעילה על ידי אדם מיומן. המערכת מצלמת כל העת ללא התערבות אדם. כל שעשה העד (לפי הנטען) היה להעתיק קבצים מזיכרון מערכת ה-d.v.r להחסן ניד. אין מדובר "במלאכה" במובן של מקצוע. מדובר בפעולה טכנית, פשוטה ובסיסית כיום, אשר רבים יודעים לבצע אף ללא ידע פורמאלי במחשבים. לאור כך, לא ראיתי כל סיבה לקבוע, כבר עתה (להבדיל משלב הכרעת הדין שאפשר והקביעה תהיה שונה לאור ראיות שיובאו) שהעד אינו יודע לבצע פעולה זו. יפים לעניין זה, בשינויים המחויבים, הדברים שנאמרו על ידי השופט שהם בעניין **בראונלי**:

"יש להניח, כל עוד לא הוכח אחרת, כי המחזיק בטלפון הנייד, אשר עשוי להיות, לעיתים, צעיר מאוד בגילו, הינו "כשיר" להקליט באמצעות המכשיר, המשמש אותו גם כאמצעי הקלטה".

בימנו אנו, אין כל סיבה לדעתי שלא לקבוע כך גם ביחס להעברת קובץ (או העתקו) מהתקן זיכרון אחד למשנהו. לאור כך, נכון לשלב זה הדבר הוכח לדעתי, לכאורה.

25. בעניין זה ראיתי להעיר כי אם אכן העד לא היה יודע לבצע מלאכה זו, התוצאה הייתה מתבטאת מן הסתם בהיעדרו של הקובץ מההחסן הנייד. לכן, אם הקובץ אכן הועתק מההחסן הנייד לדיסק (ושאלה זו תוכרע אף היא בהכרעת הדין) הדבר מלמד על כך שהקובץ היה קיים בהחסן הנייד ומכאן שהעד ביצע את מלאכתו כראוי. ודוק: אין מקום לטעון (ואכן לא נטען כך) שחוסר ידיעה כיצד להעתיק קבצים מה - d.v.r, להתקן נייד, עלול להביא לעיוות הראיה, באופן שייראה בה דבר שלא היה קיים במציאות (ואינני מדבר על העתקה בפורמט שגוי וכיוצב' מצבים בהם הסרטון לא יוצג כלל, אלא על מצב למשל בו לפתע ייראה אדם מבצע פעולה שלא ביצע במציאות).

26. הוא הדין ביחס לתקינות המערכת והבאת ראיות בדבר אמצעי ההגנה הננקטים להגנתה. הסנגור שאל את קאופמן שאלות רבות בנושא, וטען שלא הוכח שקיים אמצעי שכזה. ההגנה לא טענה דבר קונקרטי ביחס לאי תקינות המערכת ולעיוות כלשהו הנראה בסרטונים (ויש לזכור שמדובר באירוע בו נכח הנאשם כך שהוא יכול להעיד על קיומו של עיוות מידיעה אישית) ובכל מקרה אינני סבור שמדובר בפרט חיוני לשאלת הקבילות במקרה זה. יש לזכור את מהות המערכת. לא מדובר במערכת מחשב המפיקה פלט שהוא בבחינת "קופסה שחורה" שלא ניתן לדעת את טיבה ונכונותה מבלי "לסמוך" על המחשב. ככלות הכל, מדובר במצלמה. אמנם דיגיטלית, המתעדת את הסרטון על זיכרון מחשב, אבל עדיין מדובר במצלמה, שכמוה ניתן למצוא כיום בכל בית עסק כמעט ובבתים פרטיים רבים. אכן, אם טענת ההגנה הייתה שצבע מסוים שנראה בסרטון הוא מעוות ואינו תואם את המציאות, או שקיים עיוות בגודל החפצים הנראים בסרטון, או במהירות התנועה של האנשים בו (וטענות אלו היו רלוונטיות לשאלה שבמחלוקת), אפשר והיה ממש בטענה והיו נדרשות ראיות בנושא התקינות, בהיבט מסוים זה. ואולם, כאשר אין טענה כגון זו, ניתן לצאת מנקודת הנחה שהמצלמה פעלה כראוי וביצעה את תפקידה, ולהתמקד בשאלת המהימנות בזיקה לאפשרות של מניפולציה מכוונת. ראו בעניין **בראונלי**:

"דעתי היא כי יש לעמוד, כיום, רק על חלק מאותם תנאים. בסופו של יום, תנאי הקבילות הטכנית, שנקבעו בפסיקה, נועדו להבטיח כי ההקלטה היא מהימנה, במובן זה שהיא משקפת נאמנה את אשר נאמר בה. לנוכח ההתפתחויות הטכנולוגיות, להן אנו נחשפים מדי יום ביומו, אינני סבור כי יש לעמוד על קוצו של י' בהוכחת כל אחד ואחד מהתנאים. הדברים אמורים במיוחד בנוגע לתנאים בדבר הוכחת תקינותו של מכשיר ההקלטה וכשירותו של המקליט."

27. אכן, עמדתו של השופט שוהם בעניין זה הייתה דעת יחיד. עם זאת השופט ברק ארז ציינה בעניין זה כי:

"אני תמימת דעים עם חברי השופט שהם כי התנאים שנקבעו בהלכה הפסוקה בעבר שיקפו את

המציאות הטכנולוגית של אותה עת, וכי הם מחייבים רביזיה. הכיוון שעליו מצביע חברי - המבוסס על ההבחנה המתבקשת בין הקלטה באמצעות רשמקול "מסורתי" לבין הקלטה אלקטרונית - נראה מתבקש."

28. לאור כך, התנאים החשובים אינם דווקא תקינות המערכת וכשירותו של האדם שצילם, או העתיק את הקבצים, אלא אלו שנועדו להבטיח שההקלטה מהימנה וכי לא נעשו בה שינויים. בעניין זה הסנגור לא טען דבר (בשלב זה, וטענותיו כמובן שמורות לו). אזכיר שקאופמן העיד שהעתיק את הסרטונים מזיכרון המערכת ישירות להחסן הניד, ללא כל עריכה (ת/68). כמו כן ראוי לציין שהקבצים נמסרו למשטרה ביום האירוע ממש ואף בכך יש להקטין החשש מפני מניפולציה אפשרית כלשהי בקבצים שהיו מצויים בהחסן הניד. כמו כן, קאופמן העיד כי המערכת מוגנת באמצעות סיסמה ושם משתמש (עמ' 267). די בעדות זו על מנת לקיים, לכאורה, תנאים אלו.

29. אינני אומר כמובן שעם התקדמות הטכנולוגיה אין לחשוש מפני מניפולציות או זיופים. אדרבא, התקדמות הטכנולוגיה הביאה עמה "קדמה" אף בנושא זה וידוע לכל שכיום ניתן לבצע שינויים בתמונות ובסרטונים בקלות יחסית, באמצעות תוכנות הזמינות בקלות ואף "חינמיות". הדבר מחייב זהירות רבה (אף יותר מאשר בעבר) והכרה בקיומה של אפשרות מעשית זו. ואולם הדבר אינו קשור בהכרח לקבילות, אלא למשקל, ובעניין זה קיימת חשיבות רבה ליריעת המחלוקת. כך, אם אין מחלוקת שתמונה מסוימת מתעדת אדם פלוני, אין טעם לחייב את מגיש הראיה להוכיח - כתנאי של קבילות - שלא נעשתה מניפולציה בנושא זה.

30. לא התעלמתי גם מהטענה לפיה קאופמן הוא בעל עניין, שכן היה חשוד אותה עת בעבירה. ראשית, מעיון בת/68 עולה כי בשלב בו מסר את הסרטונים (יום האירוע - 12.7.14) לא היה קאופמן חשוד עדיין, והוא הפך חשוד רק ביום 24.7.14 (ת/68א'). בכל מקרה, אוסיף שאינני סבור שיש בידי לקבוע את משמעותו של נתון זה כעת. כאמור, טרם עיינתי בסרטונים. אינני יודע אם הטענה הגיונית כלל לאור הנראה בהם, ובכל מקרה לא נטען בשלב זה על ידי ההגנה שהסרטונים נראים מבושלים, ערוכים או מעוותים מכל סיבה שהיא. זאת ועוד, נתון זה רלוונטי לשאלת יכולתו של העד לפגום בראיה, היינו לבשל את הסרטונים ולזייפם, וזאת על אף הדברים שצינתי לעיל. נושא זה דומה שקשור יותר לשאלת משקל הראיה, ולא דווקא לקבילות ובכל מקרה שמורה להגנה האפשרות לטעון בנושא במהלך ניהול המשפט. ראו, בעניין **בראונלי**:

"לשיטתי, אין בזהותו של המקליט ובמידת נגיעתו לעניין מושא ההקלטה, כדי לפגום בקבילות ההקלטה כראיה."

31. עוד אציין, לפני סיום נקודה זו, כי אכן ההחסן הניד אף הוא ראיה משנית, שהרי הוא העתק. עם זאת דעתי היא שאין בהיעדרה של הראיה המקורית (מכשיר ה - d.v.r) כדי לפגוע בראיה זו, רק מטעם זה. לעניין זה מקובלים עלי טיעוני המאשימה בדבר הסיבה להיעדר הראיה המקורית והפגיעה שתגרם לבעלי עסקים באם יוחזקו מכשירי ה - d.v.r חודשים ושנים בידי המשטרה, רק על מנת להציג את הראיה המקורית. אין למצוא, אפוא, פגם בראיה משנית זו, וזאת בהיעדר כל טענה (למצער בשלב זה וכל טענות ההגנה שמורות) בדבר כך שאינה זהה למקור ושוב אפנה לדברים שנאמרו בנושא בעניין **בראונלי**, כאמור בסעיף 17 להחלטתי לעיל.

32. עד כה עסקנו בקבילות ההחסן הניד ומסקנתי היא שהוא קביל לכאורה. ואולם, כאמור לא זו הראיה שמעוניינת המאשימה להגיש, אלא את העתקה. עניין זה נידון לעיל בסעיף 17 וקבעתי, כאמור, שהכרעה בשאלה אם נפל פגם בהעתקה זו, אם לאו, תוכרע בהכרעת הדין בהתאם לכלל הראיות שיונחו לפני, לרבות עיון בסרטונים המצויים בדיסק עצמו. בשלב זה, הדיסק ת/87 מתקבל אפוא כראיה על תנאי, אף בהתאם למסלול זה.

33. לאור תוצאה זו לא ראיתי להידרש לשאלה אם מדובר ברשומה מוסדית, שהרי ברי שהכוונה היא לכל היותר לתכולת ההחסן הניד, לגביו קבעתי שהיא קבילה כראיה. שאלת קבילות ההעתק (הדיסק) היא שאלה שונה והיא יפה גם אם הייתי קובע שההחסן הניד קביל בשל היותו רשומה מוסדית.

הדיסק ת/87 מתקבל אפוא כראיה על תנאי. לשני הצדדים שמורות כל הטענות בנושא והחלטה סופית תינתן בהכרעת הדין בהתאם לראיות שיונחו בפני. המאשימה תמציא את הראיה (ת/87) לתיק בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ח, 05 יולי 2018, בהיעדר הצדדים.